

Z OBSAHU

Bůh se vrátil (v Evropě ještě ne!), str. 6
Blíž k Bohu, víře a rozumu (rozhovor), str. 8
Ekonomie dobra a zla (recenze), str. 10
Odpustky, str. 13

Tradice Otců Z traktátu Balduina, biskupa v Canterbury [+1190]

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvoječný meč. Tato slova ukazují velikost moci a moudrosti Božího slova všem, kdo hledají Krista; on sám je přece Božím Slovem i Boží mocí a moudrostí. Toto Slovo bylo na počátku u Otce, stejně věčné jako on a v pravý čas bylo zjeveno apoštolům; od nich bylo zvěstováno a s pokorou přijato ve víře národů, jež uvěřily. Je to tedy slovo v Otcích, slovo v ústech a slovo v srdcích.

Toto Boží Slovo je živé, neboť Otec Synovi dal, aby měl život sám v sobě, jako má život sám v sobě on. Takže je nejenom živý, ale dokonce sám život, jak sám o sobě říká: *Já jsem cesta, pravda a život.* A protože je život, je živý tak, že oživuje. *Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce.* Oživuje, když volá mrtvého z hrobu a říká: *Lazare, poď ven.*

Když se toto Slovo zvěstuje, v slově zvěstování dává svému hlasu, který slyšíme zvenčí, plnost moci, kterou vnímáme uvnitř, takže mrtví ožívají a tímto slavným působením se probouzejí synové Abrahámovi. Žijí tedy toto slovo v srdci Otce, žije v ústech kazatelových a žije v srdci toho, kdo věří a miluje. A je-li to slovo tak živé, není pochyb, že je účinné.

Toto slovo je přece ostřejší než každý dvoječný meč: úderem mocnější nad jakoukoli sílu a moc, ostřejší nad všechnu ostrost lidského rozumu, jasnější nad všechnu moudrost lidskou, nad jasnost učených řečí.

Svědčit o Bohu znamená nechat ho promlouvat

Zatímco ve světě zájem o křesťanské hodnoty narůstá, u nás zdá se stále přetrvává názor o jejich zbytečnosti, ba přímo škodlivosti. Za mnohé jej v nedávném rozhovoru pro jistý týdeník formuloval jeden mladý český hudebník: křesťanství by zrušil a papeže poslal pracovat. Docela by mě zajímalo, jak dlouho by onen mladík stačil pracovnímu tempu Benedikta XVI. a jak by se mu asi líbilo žít v Evropě nezkultivované vírou našich předků.

Co a jak říci lidem, kteří si v otázce Boha dodnes vystačí s několika frázemi komunistické propagandy? Kterí mají „velké oči“, ale přitom tak zoufale malé: touží po tom mít hodně či ještě lépe všechno (ovšem všechno s malým „v“), a nejsou s to prohlédnout a pochopit, že se jim tady nabízí neskonale víc: Všechno s velkým „V“, Bůh sám.

„Nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili nebo co byste měli říci“ (Lk 12,11), radí nám Písmo. To ovšem není pobídka k tomu, abychom rezignovali na vzdělávání ve víře či v umění vést kultivovaný dialog. Rozum a schopnost

komunikace jsou Boží dary, které je třeba využívat a rozvíjet. Samy o sobě však nestačí. Budeme-li spoléhat jen na sebe, pak nám náš intelekt, naše rétorické schopnosti a sebepropracovanější komunikační metody nebudou k ničemu.

Nemáme totiž sdělovat sami sebe, máme skrze sebe nechat promlouvat Boha. A to v první řadě znamená naslouchat mu. Chceme-li vést dialog s druhými, musíme nejprve my sami vstoupit do dialogu s Bohem. Chceme-li pomáhat druhým, aby se Bohu otevřeli, musíme mu nejprve my sami otevřít svá srdce. Se zlepšováním světa musíme začít u sebe.

Prototypem takového Božího svědka je Panna Maria. Nic v ní nezastírá ani nezahaluje jedinečnou moc a slávu Boží. Je vnímanost sama, je naslouchání a čekání ve víře. A podobně nespočetný zástup Božích svatých. Trefně to vyjádřil G. K. Chesterton, který na otázku londýnského deníku *The Times*: „Co podstatného by se v dnešním světě mělo změnit?“ odpověděl: „Vážení! Já.“

Dagmar Kopecká

Kázání svatého Petra v podání fra Angelica, bratra kazatele, který nechal promlouvat Boha ve svých obrazech

ZPRÁVY

Dokument Kongregace pro katolické vzdělávání

Dopis Kongregace pro katolické vzdělávání – *Náboženská výchova ve školách* upozorňuje, že vzdělání vyžaduje součinnost rodičů a škol pod autoritou katolické církve, jež zajišťuje jasnou náboženskou formaci. Je adresován všem biskupským konferencím a podepsán prefektem kongregace Zenonem Grocholewskim.

Dopis konstatuje, že je dnes riziko, že vzdělání ztratí to, co je podstatné, totiž formaci lidské osoby v její celosti, zvláště v její náboženské a duchovní dimenzi.

Vzdělávání je týmovým úkolem, ale primární odpovědnost za formaci dětí mají rodiče. Ti mají právo vybrat školu, jež zajišťuje vzdělání v souladu s jejich náboženskými a mravními principy. Katolická škola je církevním subjektem, jehož činnost podporuje harmonii víry, kultury a života. Tyto školy mají mít institucionální vazbu k církevní hierarchii, jež odpovídá za to, že vzdělání je založeno na prin-

cipech katolické víry. V nich je lidská kultura harmonizována s poselstvím spásy tak, aby žáci získávali poznání světa, života a humanity osvětlované evangeliem.

Kongregace zdůrazňuje potřebu spolupráce mezi rodinou a vzdělávací institucí v duchu subsidiarity.

Dopis upozorňuje, že na mnoha místech není plně uplatňována náboženská svoboda. To považuje za nespravedlnost; katolíci proto musejí usilovat, aby náboženská práva byla plně uplatněna. Církev musí pro každou generaci zprostředkovat Zjevení Boha, od něhož se může naučit konečnou pravdu o životě a konci dějin. To není snadný úkol v sekularizovaném světě, pro nějž je charakteristická fragmentace poznání a mravní zmatek.

Dopis však uzavírá, že vzdělávání založené na pravdě a na službě člověku může být mocným nástrojem naděje.

Zenit

Švédsko: Krok k toleranci katolíků

Poprvé od reformace byla ve Skandinávii uznána katolická vysoká škola. Newmanův institut v Uppsale poskytuje tříleté studium katolické teologie. Institut se budoval 12 let a před třemi lety poprvé požádal o státní uznání. V roce 2001 byl založen jako soukromé akademické zařízení.

Kathnet

O výchově křesťanského vladaře

Občanský institut s podporou *Konrad-Adenauer Stiftung* vydal překlad knihy Erasma Rotterdamského: *O výchově křesťanského vladaře*. Knihu přeložil Daniel Korte. Publikace byla prezentována v Poslanecké sněmovně 10. září 2009.

OI

Nový pořad České televize pro děti *Bibliká pátrání*

V sobotu 5. 9. zahájila ČT1 vysílání nového dětského křesťanského televizního pořadu *Bibliká pátrání*. Pořad bude pokračovat každou sobotu v 8:00 na ČT1 až do konce roku.

Sedmnáctidílný cyklus, který přibližuje dětským divákům základní biblické příběhy, na jejichž základě se formovala euroatlantická civilizace i kultura, připravila do vysílání Česká televize. Pořad z dílny Centra náboženské tvorby Televizního studia Brno je určený především dětem ve věku od 8 do 12 let.

Jednotlivé díly cyklu nabízejí základní informace o klíčových příbězích Bible (Adam a Eva, Noe, Abrahám, Desatero, Vánoční příběh, Pokušení na poušti, Velikonoce, Letnice a další). To může mít vedle základního ontologického dopadu i přínos etický; děti dostávají příležitost uvědomit si souvislosti a důsledky určitých typů praktického jednání.

Každý díl trvá 17 minut, režisérem cyklu je Martin Benc, scénáristkou Rachel Bícová. Pořad je možné sledovat i ze záznamu na internetových stránkách České televize.

<http://www.ceskatelevize.cz>

Foto: certificationmap.com

Televizní seriál o svatém Augustinovi

Papež zhlédl televizní miniseriál o svatém Augustinovi, vyrobený v německo-italsko-polské koprodukcí. Vyjádřil nad ním radost a poděkoval zúčastněným filmovému společenství.

Středem filmu jsou Augustinova *Vyznání*, řekla redaktorka produkce Betti-

na Ricklefsová. Jako dialektik, psycholog a originální myslitel křesťanstva se Augustin dotýká otázek své doby a existenciálních dimenzí. Starého Augustina hraje Franco Nero, režisérem je Christian Dugay, scénář napsal Francesco Arlanch.

Kathnet

ZPRÁVY

Začíná výstava Příběh mariánského sloupu

Ve dnech od 16. září do 3. listopadu bude v Praze v Muzeu Karlova mostu probíhat výstava věnovaná historii mariánského sloupu a problematice jeho možného nového umístění na Staroměstské náměstí v Praze.

Na výstavě budou prezentovány historické fotografie původního sloupu, dokumenty týkající se historie, fotografie a videa zachycující práci na obnově sloupu, autentické sochařské prvky původního sloupu i toho současně nově vznikajícího.

Projekt vznikl přičiněním těch, kteří se s legendou mariánského sloupu se-

tkali a pracují na obnovení této kamenné památky. Oficiální záštitu nad výstavou převzal starosta Prahy 1 Ing. Petr Hejma. Koncept výstavy a organizaci celého projektu uskutečňuje spolu s Muzeem Karlova mostu, Společností pro obnovu mariánského sloupu ak. soch. Petr Váňa. Realizace výstavy se uskutečňuje z darů konkrétních lidí určených přímo na provedení a zajištění této výstavy.

Výstava je přístupná denně od 10 do 18 hodin, vstupné na výstavu je dobrovolné. Bližší informace jsou k dispozici na www.muzeumkarlovamostu.cz.

<http://www.apha.cz>

Evropa pro Krista

Mezinárodní křesťanské sdružení *Evropa pro Krista (Europe4christ)* si klade za cíl duchovně a společensky obnovit křesťanskou Evropu prostřednictvím modlitby, pravdivých poznatků a aktivní účasti křesťanů na veřejném životě.

Svoji iniciativu vysvětluje slovy: „Evropa dnes stojí na křižovatce. Velkou část své kultury získal náš kontinent díky živému evangeliu. Solidarita a lidská práva, univerzity, nemocnice a katedrály. Dnes jsme ve velkém nebezpečí, že tuto duši Evropy zradíme. Rozšiřuje se diktatura relativismu a kultura smrti. Křesťané jsou stále více diskriminováni a dokonce zesměšňováni. Politika vytlačuje hodno-

ty humanismu inspirovaného evangeliem jen do privátní sféry. A navíc jsme si vědomi toho, že není-li Bůh naším Otcem, nejsme víc bratry a sestrami. Proto je důležité, abychom budoucnost našeho kontinentu zvozu budovali na Kristu. Chceme Evropu, v níž je svoboda svědomí a náboženská svoboda respektována, Evropu mladou a dynamickou, která bude znamením naděje pro celý svět. Za to se chceme modlit a pracovat.“

Všichni křesťané jsou zváni, aby se připojili k modlitbám: každý den ve 12 hodin se pomodlit Otče náš za křesťanskou Evropu.

www.europe4christ.net

Uganda: Počet pozdních povolání stoupá

V Ugandě přibývá zralých uchazečů o kněžství. Seminář pro pozdní povolání je přeplněn. Do příštího akademického roku se hlásilo 48 uchazečů, z nichž bylo možné přijmout jen 28. Rektor semináře, P. Joseph Sserunjogi, řekl, že je to politováníhodná situace, protože kněží je třeba všude. Seminář proto bude třeba rozšířit.

Seminář pro pozdní povolání byl otevřen v roce 1976. Stoupá počet mužů, kteří už prošli profesní přípravou, ale cítí se povolání ke kněžství.

Dnes studuje v semináři v Kampale 155 mužů a počet uchazečů stále stou-

pá. Je nezbytné, aby uchazeči znali situaci v zemi, protože mnoho lidí v Ugandě žije v extrémní chudobě: nemají ani boty, přesto jsou ochotni jít mnoho hodin na mši svatou. Kněží se také musejí vyrovnávat s vírou v čarodějnictví. Musejí chápat, že křesťanství je pravým náboženstvím.

Stoupající počet kněžských povolání není specifickým Ugandy: podle vatikánských statistik je dnes každý pátý seminarista Afričan. Přitom počet věřících v Africe stoupá, takže v mnoha oblastech je kněžství nedostatek.

Kathnet

Pákistán: Bude zákon proti rouhání zmírněn?

Mluvčí *Kirche in Not* John Newton řekl v rozhovoru pro vatikánský rozhlas, že debata o zákonu proti rouhání se vyvíjí pro křesťany pozitivně. Zdá se, že vláda je ochotna tento zákon přepracovat. Důležité ale je, aby lidé nereagovali tak emocionálně, když mají pocit, že jejich náboženství není dost respektováno.

To je ale dlouhodobá záležitost. Světová rada církví a další instituce se po posledních násilných výpadech obávají další vlny protikřesťanského násilí.

Kathnet

Noví biskupové

Dne 12. září vysvětil Benedikt XVI. ve vatikánské bazilice pět biskupů. Biskupské svěcení z jeho rukou přijali mons. Gabriele Giordano Caccia, apoštolský nuncius v Libanonu, mons. Franco Coppola, apoštolský nuncius v Burundi, mons. Pietro Parolin, apoštolský nuncius ve Venezuele, mons. Raffaello Martinelli, biskup ve Frascati a mons. Giorgio Corbellini, ředitel Úřadu práce Apoštolského stolce. Papež ve své homilii povzbudil věřící, aby nehledali moc a věhlas, ale usilovali o přivedení lidí k Bohu.

RaVat

Cluny 2010

Dne 13. září byly ve francouzském Cluny zahájeny oslavy 1100. výročí založení benediktinského kláštera, z něhož ve 12. století vyšla zásadní reforma katolické církve a jejího řeholního života. Postavila se proti simonii, porušování celibátu a udělování církevních funkcí laikům a přispěla k větší nezávislosti Církve na světské moci. Oslavy potrvají celý rok.

Diocèse du Cluny, RC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

Rozjímání o víře, naději a lásce

Duchovní příprava na papežovu návštěvu

Maria, hvězda naděje, prototyp neochvějné důvěry v Pána

Další z trojice božských ctností, naděje, je důvěrou v Boží přísliby a jeho moc. Jak říká Benedikt XVI. ve své encyklice *Spe salvi*, na naději se můžeme spolehnout a v její síle můžeme čelit přítomnosti, neboť náš cíl je tak vznešený, že ospravedlňuje jakoukoli námahu k jeho dosažení.

Naděje

Naděje je pevná důvěra v Boží milosrdenství a moc, se kterými nejenom naplní své sliby vůči těm, kdo ho milují, ale chrání je ve všech zkouškách a protivivstvích života. Naděje je samozřejmým důsledkem víry. Mohlo by se zdát, že kdo věří, má naději samo sebou. Tak jednoduché to ovšem není. Víme, že o víru se zápasí, a jedním z tvarů toho zápasu je úsilí o naději. V tvrdých životních situacích, kdy vše mluví proti dobrému konci, vše

vypadá bezvýhodně, je víra těžce zkoušena. Často přichází myšlenka *Je vůbec Bůh? Může se na to dívat? Proč mne opustil?* Většinou je od nás v takových chvílích žádán odvážný čin – předat opravdu všechno, sebe celého do Boží vůle.

V naději se nespolehnáme na sebe, ale na Boha

Mnoho z nás jistě důvěruje v Boha, ale zároveň má svou jasnou představu, jak mají věci dopadnout. Doufat v takto

námi chtěný a předpokládaný konec je jen lidské očekávání. Naděje však je přesvědčení, že vše dobře skončí, i kdyby se naše očekávání nenaplnila a podle našeho soudu by všechno skončilo špatně. Naděje nastupuje tam, kde se všechna očekávání hrouť a přichází k nám zkáza nebo nezvladatelná síla zla. Obsahem křesťanské naděje není také žádné popsatelné blaho, natož vysněný život plný příjemností. *Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do lidského srdce nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kdo ho milují,* říká apoštol Pavel (1 Kor 2,9).

Naděje chrání před sobectvím a malomyslností

Pozorujeme-li současnou společnost, která odmítá Boha, nemá víru, vidíme, jak se to projevuje děsnými úkazy: narůstání sebevražd, množství dětských sebevražd, názory, že život ne dost příjemný je možno ukřátnout euthanasí, zoufalství všeho druhu. To není vše. Vidíme obavy z budoucnosti, které lidi vedou k vášnivému přilnutí k okamžiku a hromadění přechodného dobra a požitků. Konzumnost společnosti se prosazuje i v oblastech vztahových, vybičované sexualitě, pokleslé kultuře a zábavě, na každém kroku. Přesycenost vším možným působí nudu a apatii. Proto je třeba stupňovat impulsy až k nebezpečí života – adrenalinové sporty, drogy. To všechno má svůj původ v těžkém nedostatku naděje. Naděje chybí, protože ji není ke komu upnout, když Bůh byl odmítnut. Snaha

Kdo dospěje k poznání Boha – pravého Boha –, ten přijímá naději. Bohužel my, kteří odjakživa žijeme s křesťanským pojmem Boha a zvykli jsme si na něj, jsme si téměř přestali uvědomovat, že máme naději, která vychází z reálného setkání s Bohem. (*Spe salvi*, 3)

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

opřít naději o sebe sama vede k hrubému sobectví a po vyčerpání sil ke katastrofickému zoufalství. Snaha opřít naději o druhé lidi vede ke stále větší nedůvěře, protože většinou jsou to rovněž sobci a nepomohou, když by je to mělo něco stát. Opětovně špatné zkušenosti s lidmi vedou k apriorní nedůvěře, očekávání, ba vyhlášení jejich selhání či zrady. Zcela zanedbatelné drobnosti jsou pak prohlášeny za příznaky proradnosti. Snaha opřít naději o silnou osobnost a autoritu vůdce vede k diktatuře. Snaha vyhlát se z životní pravdy poukazem, že všechno je úžasné a lepší než nejlepší, je odkládáním nárazu na realitu. Neřešené problémy stanou se opravdu neřešitelnými. Beznadějné zahledění do přítomného okamžiku působí odhození odpovědnosti za vlastní jednání. Teď je to příjemné, přínosné a finančně výhodné, co bude dál mě nezajímá. Důsledky však přicházejí.

Ztráta naděje se ve dvojí formě prozrazuje i v nedůvěře v budoucnost a ochotě či odvaze mít děti. Na jedné straně stojí ti, kdo si jednoduše nebudou komplikovat život. Na druhé straně stojí ti, kdo poctivě přiznávají, že rodičovství je nad jejich síly, ekonomické i jiné. Bez naděje v pomoc Boží nemohou dojít k jinému závěru.

Svědectví o naději je službou bližním

V této nepěkné a nebezpečné situaci se nacházíme a jsme strhováni jejím proudem. I sami o naději těžce zápasíme. Při-

tom se právě od nás očekává, že ji lidem přineseme. Musíme proto být jejími nositeli. Na prvním místě tu stojí naše odvaha a ochota mít děti a starat se o ně pečlivě a obětavě. Na druhém místě je otevřenost vůči druhým. Sami musíme být důvěryhodní a přes všechny bolestné zkušenosti musíme lidem důvěřovat. Hledme proto od nich očekávat dobro a nevyhlížet jejich chyby. Nebudme lhostejní, ale zajímejme se o ty, kdo upadají, nebo mohou upadat do beznaděje a zoufalství – nemocní, staří a opuštění jsou všude kolem nás.

Hlavně však sami mějme naději, důvěřujme v Boží pomoc. Pamatujme přitom vždy, že přichází tehdy, kdy jsou lidské síly a prostředky vyčerpány. Opovržlivé spoléhání bez vlastního přičinění je nejen hloupé a drzé, ale také marné. Mějme naději v nekonečnou, vše převyšující moc a štědrost Boží, neustrňme v konečném rozměru lidského očekávání. Dávejme pozor, abychom veliký počet příjemností a nahromadění úspěchů, majetku či poct nevyměnili za nekonečnou radost. Ta není jen budoucí, ale je i přítomná a všimněte si, jak je jí málo. Snažme se pochopit Boží vůli a nepodstrkujme mu svou, abychom opravdu stáli za tím, co říkáme svému Otci na nebesích: „*buď vůle Tvá, jako v nebi tak i na zemi.*“ (Mt 6,10)

Z publikace ČBK „Připravme se na návštěvu Svatého otce

Benedikta XVI. v České republice“.
Poustevník; České Budějovice 2009.

Prosba o naději

*Pane Ježíši Kriste, Vykupiteli světa,
Bože, děkujeme Ti,
že se naplnilo očekávání
spravedlivých Starého zákona.
Přišel jsi mezi nás a víš,
v kolika nejistotách a obavách
žijeme.
Jak těžce zápasíme
o důvěru v budoucnost.
Prosíme, vrať nám naději,
abychom důvěřovali v Tvá zaslíbení
a s odváznou radostí vstupovali
do budoucnosti,
ze které k nám přicházíš,
abys obnovil Boží království.
Dej nám vytrvalost v nesnážích
a podepři nás,
když klesáme na mysl.
Pošli nám dary svého svatého Ducha,
abychom neztráceli důvěru v dobro
a v lidi kolem nás,
i když budeme často zklamáváni.
Víme, že předmětem naší naděje
je budoucí život u Boha,
ale dopřej nám, prosíme,
potřebnou míru pozemské radosti,
abychom nepodlehli pocitu bezútěš-
nosti nebo nesmyslnosti života
a neztratili víru v Tvé vítězství
nad veškerým zlem.
Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky
věků. Amen.*

Benedikt XVI. s sebou přiváží dar pro Pražské Jezulátko

První kroky papeže Benedikta XVI. při jeho návštěvě v České republice povedou 26. září 2009 z ruzyňského letiště k Pražskému Jezulátku. V chrámu Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici Svatý otec položí na oltář jako svůj dar Pražskému Jezulátku zlatou korunku.

Navštívit chrám Panny Marie Vítězné, jedno z hlavních poutních míst pražské arcidiecéze, které se těší veliké oblibě v cizině a především v hispánském světě, bylo osobním přáním Svatého otce. Poté, co Svatý otec uvnitř chrámu poklek-

ne před Jezulátkem a pronese modlitbu, předá Pražskému Jezulátku svůj dar.

Slavnost korunovace Pražského Jezulátka se každoročně slaví o první květnové neděli. První korunovace se konala již v roce 1651. Korunka, která v současné době zdobí Jezulátko, byla vyrobena v letech 1810 až 1820. Převor karmelitánů u Pražského Jezulátka P. Petr Šleich OCD k tomu říká: „Korunovace papežskou korunkou je nejvyšším liturgickým projevem úcty, jaký lze Jezulátku prokázat.“

www.navstevapapeze.cz

Výstava fotografií Cesty Benedikta XVI.

Ve dnech od 9. do 28. září 2009 probíhá v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně autorská výstava fotografií rakouského fotografa Christoha Hurnause *Cesty Benedikta XVI.*

Výstavu pořádá Diecézní muzeum v Brně v rámci akcí předcházejících historicky první návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v jihomoravské metropoli.

V Diecézním muzeu (Petrov 1) bude možné získat tematický kalendář a objednat některou z vystavených fotografií.

TS ČBK

CÍRKEV A SPOLEČNOST

Moderní člověk znovu objevuje starou známou pravdu, že bez vertikálního rozměru život postrádá smysl a cíl (Katedrála sv. Patrika v New Yorku)

Foto: visit5thavenue.com

Bůh se vrátil (v Evropě ještě ne!)

Globální oživení víry v Boha proměňuje svět

Rozsáhlý průzkum veřejného mínění vypracovaný dvěma britskými novináři ukazuje, že ve společnosti dochází k posílení náboženského prvku: náboženství hraje stále důležitější roli ve veřejném životě, stává se partnerem v různých oblastech moderního světa a žádanou protiváhou samoučelného odlidštěného pokroku.

Na globální „sociální burze“, která sahá od New Yorku po Londýn a prochází přes Dillí, Peking a Buenos Aires, Bůh zaznamenává „vzestup“. Potvrzuje to rozsáhlý průzkum veřejného mínění, který provedli a zveřejnili John Micklethwait, ředitel vlivného magazínu *Economist* a washingtonský dopisovatel týdeníku *British*, Adrian Woolridge. Ten druhý je ateistou a ten prv-

ní katolíkem. Spojili se k provedení diagnózy začátku třetího tisíciletí: *God*

Náboženství nevymizelo, ale stalo se partnerem v různých oblastech a způsobech modernosti a nedostává se s nimi do rozporu.

is back, Bůh se vrátil, aneb globální oživení víry v Boha proměňuje svět, (vydalo *The Penguin Press*, 405 str.). Právě titul knihy podněcuje diskuzi v anglosaských hromadných sdělovacích prostředcích. A kdo ví, proč se ve velkých italských denících, které z magazínu *Economist* citují každou podnětnou poznámku (české na tom nejsou lépe), neobjevila zpráva, kterou tento nejdůležitější světový ekonomický magazín konstatoval. Bez laicistického šíření paniky, spíše s jistou sympatií konstatuje, že je nutno považovat za mrtvou formuli „sekularizace + modernost = konec náboženství“. „I proslulý sociolog Petr Berger změnil

CÍRKEV A SPOLEČNOST

názor už před nějakým časem,“ zdůrazňuje Micklethwait v interview pro časopis anglických zednářů *New Humanist*.

Náboženství v moderním světě

Práce těch dvou z magazínu *Economist* probíhá po dvou kolejích: na jedné straně dokumentuje, že „náboženství nezmizelo, nýbrž že se stalo partnerem v různých oblastech a způsobech modernosti, a že se s nimi nijak nedostává do rozporu“. Na druhé straně konfrontuje rozsáhleji „evropský“ model vztahů mezi vírou a státem, poznamenaný francouzskou *laïcité*, s americkým modelem odloučení (avšak nikoli zuřivého boje) mezi posvátným a světským. Evroptští laici zastávají, či spíše do omrzení papouškují názory francouzských revolucionářů z konce 18. století, že náboženství je prvkem *ancien regime* (starého režimu), něco proti rozumu, proti demokracii a proti liberální emancipaci – argumentuje Micklethwait. A zatím evangelikální americké hnutí dokazuje, že vyvěrá spolu s demokratickými hodnotami.

Bůh není mrtev

Pro *Telegraph* je kniha *God is back* úchvatná. Začíná vylíčením „domácí“ církve v Číně: „společenství vedeného mladými Číňany, kteří pracují v oboru technologií. Jejimi členy jsou badatelé, univerzitní docenti a různí noví boháči,“ podtrhl Micklethwait během debat v Carnegie Council v New Yorku. Jinde je podobná situace. V Turecku a v Indii se stávají křesťany ponejvíce příslušníci onoho vzdělaného středního stavu, jaký si přáli mít Nehru a Atatürk, ale oba ani ve snu nenapadlo, že by se právě oni obrátili ke křesťanské víře v Boha.

Oba autoři mají vyhraněnou tezi. Zásadně nesouhlasí s evropskými laiky, kteří zastávají názor, že Bůh je mrtev, že je pro lidi zbytečný a že náboženství není slučitelné s moderností. Naopak říkají, že „náboženství hraje stále důležitější roli ve veřejném intelektuálním životě, jak dokazují nevybíravé útoky na Benedikta XVI., ale i neočekávaný souhlas s jeho názory. Příkladem může být jeho poslední encyklika *Caritas in veritate*. A proč hraje náboženství stá-

le důležitější roli? Hlavním důvodem je, že se s moderností prosadil náboženský pluralismus, totiž „náboženství se stalo otázkou volby“. A tedy oživení náboženství způsobují tytéž dva prvky, které přivedly k úspěchu kapitalismus trhu: soutěž a volba.

Ve svém pečlivém historicko-filozofickém zkoumání identifikuje, rozpoznává rozhodující údobí pro tento „návrat Boha“ na světovou scénu. Sedmdesátá léta byla rozhodující, argumentuje ředitel magazínu *Economist*. Došlo k revoluci v Iránu, byl zvolen polský papež, nositel velmi silného myšlení, ve Spojených státech se vytvořila „mravní většina“, přišel *president born-again* (Reagan, znovu-zrozený), došlo k posílení náboženského prvku ve střetnutích na Blízkém východě, začal se prosazovat hinduistický fundamentalismus v Indii.

Rozšíření biotechnologií – umělé oplodnění, klonování, kmenové buňky a ostatní – vyvolává základní otázky o tom, kdy začíná život, jaký je jeho smysl a hodnota. Pokrok vědy je nijak nezmenšuje ani neodstraňuje, dává jen podnět k rozvíjení náboženských debat.

Tváří v tvář tomu všemu Evropa – na rozdíl od USA – nebyla s to vypracovat názor, že Bůh není mrtev, jak prorokovala proslulá obálka *Time* v roce 1966. Micklethwait poznamenává: „Evropané jednohlasně uvažovali, že modernost by měla odsunout náboženství na okraj společnosti. Karl Marx je nazýval opičem lidu. Sigismund Freud je odmítal jako neurózu. Darwin se opustil do boje s ideou, že Bůh existuje. Sartre protestoval proti existenci Boha.“

Náboženství je přínosem pro blahobyt společnosti

A dnes různá náboženství nahánějí strach? Zamyslete-li se nad jejich normálními dimenzemi, odpovídají oba autoři, jsou náramným přínosem pro blahobyt společnosti. Micklethwait uvádí

historické příklady. Ve východní Evropě mělo náboženství funkci pakliče, aby otevřelo post-komunistický svět, protože posloužilo jako opěrný bod nespokojenosti. V Polsku nebo v Latinské Americe byla církev ohniskem intelektuálního odporu a disidentů. Jiné zjednodušení: kdyby se v městě Philadelphia (ale mohly by se uvádět jiné oblasti chudých ve světě, kde pracují tisíce misionářů nebo středisek Charity v našich metropolích) chtěli obejít bez těchto nábožensky motivovaných pomocných akcí, musel by stát vyplatit ročně 250 milionů dolarů, aby zaručil tytéž služby.

Nakonec Wooldrige, který je ateistou, uvádí jiný důvod rostoucího zájmu o náboženství: „Rozšíření biotechnologií – umělé oplodnění, klonování, kmenové buňky a ostatní – vyvolává základní otázky o tom, kdy začíná život, jaký je jeho smysl a hodnota. Pokrok vědy je nijak nezmenšuje ani neodstraňuje, dává jen podnět k rozvíjení náboženských debat.“

Pokrok je prozřetelnost bez Boha

„Pokrok je prozřetelnost bez Boha,“ píše Chesterton. „Je to taková zvláštní teorie, že všechno je založeno na náhodě, ale náhodou všechno vždycky dopadne dobře. Tenhle ateistický optimismus je založen na představě nekonečného řetězce zázračných náhod, mnohem zázračnějších, než jsou skutečné zázraky.“

„Pokrok nikdy nebyl nic jiného než pronásledování obyčejného člověk. Zdá se, že nezbylo už nic normálního, co by se dalo normálnímu člověku sebrat.“

„Moderní svět je plný dogmatiků, kteří ani netuší, že se drží dogmat. Považuje se za dogmatické, jestliže někdo soudí, že lze dosáhnout dokonalosti jenom po smrti. Považuje se za naprosto nedogmatické, že se lidská společnost stále zdokonaluje. Přitom představa pokroku je stejně nedokazatelná jako představa nesmrtnosti a z přísně racionálního hlediska jsou obě stejně nepravděpodobné.“

P. Josef Koláček SJ
www.radiovaticana.cz
(meztitulky redakce)

ROZHOVOR

Blíž k Bohu, víře a rozumu

Rozhovor o možném svatořečení anglického autora

Gilbert Keith Chesterton

Foto: britannica.com

Gilbert Keith Chesterton (1874–1936) je dobře znám pro svůj bystrý a humorný styl a paradoxy, které nutí k zamyšlení. Mohl by se však stát známým i jako svatý, pokud bude podán návrh na jeho svatořečení. Agentura *Zenit* hovořila s P. Gulisano, autorem prvního životopisu tohoto velkého anglického spisovatele, o důvodech pro tento návrh. Gulisano vysvětluje, proč by si Chesterton mohl uznání svatosti zasloužit.

Kdo proces svatořečení navrhuje?

Chestertonova společnost, kulturní sdružení založené v Anglii v roce 1947 u příležitosti stého výročí autora narození, s myšlenkou šířit povědomí o díle a myšlení této významné osobnosti. O možném procesu svatořečení se hovoří už dlouho a před několika dny, během mezinárodní konference v Oxfordu *O svatosti G. K. Chestertona* – za účasti největších znalců Chestertonova díla – bylo rozhodnuto tento proces zahájit.

Proč svatořečení?

Mnoho lidí se domnívá, že o jeho svatosti existují jasné důkazy: Svědectví o něm hovoří jako o dobrém a skromném člověku, který neměl nepřátele, kte-

rý se zasazoval o víru bez kompromisů, ale také bez konfrontací, byl obhájcem pravdy a křesťanské lásky. Jeho velikost spočívá také v tom, že uměl představit křesťanství široké veřejnosti, jak křesťanům, tak nevěřícím. Jeho knihy, počínaje dílem *Ortodoxie* až ke knize *Svatý František z Assisi*, od knihy *Otec Brown* až po *Koule a kříž* jsou geniální v tom, jak představují křesťanskou víru

Odpovědnost a úkol Církve spočívá na prvním místě v odvaze věřit a odsoudit vše, co vede k nicotnosti nebo destrukci, ke slepé zdi nebo předsudku.

a jak o ní vydávají svědectví světu, jasně a statečně.

Chestertona je možno definovat jako „vyznavače víry“. Nebyl jen obhájce, ale také svým způsobem prorok, který viděl daleko dopředu drama moderních problémů jako je např. eugenika. Anglický dominikán A. Nichols souhlasí, že Chesterton by měl být považován za možného „otce Církve“ dvacátého století.

Jaké jsou jeho osobní vlastnosti?

Víra, naděje a láska. To byly jeho základní vlastnosti. Navíc byl nevinný, prostý a nesmírně pokorný. Ačkoli v osobním životě zakusil zármutek, byl naplněn křesťanskou radostí. Chestertonovo dílo je něco jako lék pro duši nebo, řečeno ještě přesněji, protilátka. On sám skutečně použil tuto metaforu o protilátce pro definici vlivu svatosti na svět: ten, kdo je svatý, má za cíl být znamením rozporu a obnovit duševní zdraví ve světě, který se zbláznil.

Jakým kulturním, literárním a morálním přínosem je Chesterton pro britskou společnost a pro křesťanství?

Když se Svatý otec Pius XI. dozvěděl o smrti tohoto velkého spisovatele, poslal prostřednictvím svého sekretáře, kardinála E. Pacelli, soustrastný telegram, ve kterém vyjádřil zármutek nad ztrátou „zbožného syna svaté Církve, silného obhájce daru katolické víry“. Bylo to podruhé v historii, kdy papež přisoudil Angličanovi titul „obhájce víry“. Tím druhým Angličanem byl Jindřich VIII., který pak zasadil Církvi v Anglii nejtěžší a nejhlubší ránu. Sekretář Svatého otce si asi neuvědomil tuto ironickou paralelu, která by u Gilberta vyvolala jeden z jeho příslovecných smíchů. Chesterton se pokoušel přivést Anglii a také svět blíže k Bohu, k víře a k rozumu.

Jaký je váš názor?

Když čtete Chestertona, ať jsou to jeho povídky nebo eseje, vždy to ve vás zanechá pocit klidu a naděje, jež určitě

ROZHOVOR

nepramení z nevyzrálého a optimistického pohledu na svět – nic by nemohlo být vzdálenější myšlení Chestertona, který odsuzoval pomatenost modernosti –, ale z křesťanského chápání, ze síly náboženské zkušenosti.

Chesterton bere veškerou skutečnost s vážností, počínaje vnitřní opravdovostí člověka, a důvěruje v rozum, ve zdravý rozum, oproštěný od veškeré ideologie.

S tak jasným a kritickým pojetím víry, obrácení a nauky a přitom bez jakékoli nadbytečné sentimentality nebo moralizování se na stránkách knih setkáte jen zřídka. Pramení to z Chestertonova pozorného vnímání skutečnosti. Věděl, že nejhorší následek odkřesťanštění nebylo zbloudění morální, ale zbloudění rozumu. Takto to shrnul ve své kritice: Moderní svět utrpěl duševní pád, který je mnohem větší než pád morální.

Chesterton si zvolil katolickou víru a tvrdí, že na ospravedlnění takové volby má nejméně 10 tisíc důvodů. Každý z nich je platný a má pevný základ, ale všechny se mohou shrnout do jednoho: Katolická víra je pravdivá. Odpovědnost a úkol Církve spočívá tedy na prvním místě v odvaze věřit a odsoudit vše, co vede k nicotnosti nebo destrukci, ke slepé zdi nebo předsudku. Před světem už svítí a září Chestertonovo nepochybně svaté dílo a jeho svatost, kterou, doufám, Církev uzná.

Zenit

z angličtiny přeložila Krista Blažková

Chestertonův hrob v Beaconsfieldu

Foto: littleflower.co.uk

Dny důvěry v Brně

Podzimní Brno bude za přítomnosti bratrů z Taizé patřit ekumenickému setkání

Mladí lidé z celé republiky přijedou druhý víkend v říjnu do Brna, aby se zúčastnili ekumenického setkání s názvem *Dny důvěry*. S podporou bratrů z Taizé, z vesničky na jihu Burgundska, kde se setkávají křesťané z celého světa, chtějí organizátoři akce navázat na snahu o smíření a důvěru v lidské rodině, která mnohé z nich v Taizé naplnila. „Myšlenka Taizé má ve světě velký ohlas a počátkem devadesátých let se dostala i k nám. Po vlně nadšení a celosvětovém setkání

Taizé v Praze se aktivita přesunula spíše do jednotlivých měst,“ vysvětlil koordinátor přípravného týmu Martin Hájiček.

Stejně jako v Taizé budou i v Brně srdcem akce modlitby s meditativními zpěvy. Poutníci se také budou moci zúčastnit nejrůznějších workshopů a biblických zamyšlení. „Skrze společnou modlitbu, biblické dílny nebo semináře může setkání pomoci podívat se na náš každodenní život ve světle evangelia,“ přiblížil český člen komunity Taizé bra-

tr Josef, který na podzim do Brna také přijede.

Dny důvěry v Brně navazují na stejnojmennou akci, která se s úspěchem uskutečnila před dvěma lety ve Zlíně. „Symbolickou štafetu jsme převzali letos my v Brně a věříme, že ani námi setkání neskončí a *Dny důvěry* se stanou živou tradicí,“ uvedl Hájiček.

Více informací včetně programu celé akce lze nalézt na www.dnyduvery.cz.

www.dnyduvery.cz

RECENZE

Ekonomie dobra a zla

Moderní ekonomie, člověk a péče o duši

Každý model je zjednodušením, okleštěním reality

Foto: www.tutor2u.net

Stávající celosvětová ekonomická krize nás přivádí k úvahám nad možnostmi a hranicemi ekonomie. Zdá se, že tváří v tvář krizi je celá slovná ekonomická věda se všemi svými modely bezradná. Kde se stala chyba? Velmi zajímavý a neobvyklý pohled na tuto problematiku nabízí ekonom Tomáš Sedláček v knize *Ekonomie dobra a zla s podtitulem Po stopách lidského tázání od Gilgameše po finanční krizi*.

Než budete pokračovat v četbě, zamyslete se prosím na chvíli, jak byste definovali ekonomii. Anebo alespoň – nemáte-li rádi definice –, co se vám při vyslovení slova ekonomie vybaví. Manipulace s čísly a sloupci „Má dáti – Dal“, věda o diktatuře neviditelné ruky trhu, nauka o maximalizaci bohatství či splet iracionálních důsledků racionalizace hospodaření, jak se, byť často s nadsázkou, vyjadřovali mí náhodně oslovení známí? Pokud jste na tom podobně a ekonomie je pro vás nanejvýš nutné zlo, které si rozhodně nepřipouštíte blíž k tělu, natož k duši, pak se zkuste osmělit a otevřete zmíněnou knihu Tomáše Sedláčka. Naskytne se vám inspirující pohled na náš svět a možná dosud netušené souvislosti filosofie, historie a ekonomie, a s údivem zjistíte, že ekonomie může být vědou krásnou a povznášející.

Ekonomie, nauka o správě domova

Už ta definice! Namísto suchopárných pouček typu „společenská věda o nejobecnějších souvislostech v ekonomickém životě společnosti“ či „věda zabývající se lidským jednáním ve světě omezených zdrojů a neomezených potřeb“ se Sedláček vrací k starému dobrému a téměř poetickému vymezení ekonomie jako nauky o správě domova.

Stačí drobná změna a úhel pohledu se obrací. Studuji-li ekonomický život společnosti, je to jako když pítvám žábu. Nebolí mě to a snadno propadnu iluzi, že případná chyba v postupu mě nijak nepoškodí. Výpočet se nezdařil, model je nefunkční, společnost už se s tím nějak vyrovná. Ovšem zabývám-li se správou domova, je to jako když operuji sebe. Každá chyba se počítá, každá

chyba bolí. Tady nejde o nějakou imaginární soustavu, zde se jedná o můj skutečný domov. Motivace je v tomto případě mnohem osobnější a naléhavější. Nutno ovšem podotknout, že výraz domov zde musíme myslet v nejširším slova významu, nikoli jen jako „svůj písčec“ či „svůj dvoreček“, a to tím spíše dnes, v době globalizace.

Pokorná a pyšná ekonomie

Jedním z cílů Sedláčkovy knihy je předložit témata a hlediska, která jsou v dnešní ekonomii opomíjena. Moderní ekonomie se stala matematicko-alokativní vědou, přestala si klást otázky o mravnosti a o člověku. Člověk byl v jejím pohledu zredukován na *homo oeconomicus*, mechanický konstrukt zbavený všech emocí, jehož pohnutky jsou definovány pouze sebezájmem. Naproti tomuto zploštělému a mnohdy nabubřelému pojetí staví Sedláček ekonomii jako pokornou vědu, která nespolehá jen na matematiku a statistiku, ale hledá poučení a inspiraci také v historii, filosofii a antropologii. V takto pojaté ekonomii nejde jen o grafy a tabulky, důležité místo zde mají také otázky o dobru a zlu, o tom, zda se dobro vyplácí a zda lze ospravedlnit sobeckost, má-li za následek obecné blaho.

Model není realita

Úsilí moderní vědy o exaktní jistotu vyústilo v matematizaci světa a člově-

„Ekonomie kdysi bývala naukou o správě domova (z řeckého *oikonomia*; *oikos* – dům, nebo také domácnost či rodina, *nomos* – zákon), ale jako by se z ní postupně vytratilo veškeré kouzlo a ušlechtilost. Občas můžeme mít dojem, že ztratila všechnu barvu a napomáhala vytvářet svět, kde vládne černobíllost.“

RECENZE

ka – věda si začala vytvářet modely světa a člověka tak, aby vyhovovaly matematice. Snadno se však zapomíná na to, že model není realita, že každý model je zjednodušením, okleštěním reality. Snaha dospět k jednotnému, zřejmému a nerozpornému poznání se minula účinkem. Konkrétně v ekonomii nepanuje shoda ani v otázce metodologie, ani při výběru a aplikaci základních modelů. Stačí si přečíst zaručené recepty na léčbu dnešní krize či prognózy jejího dalšího vývoje. Zatímco jedni už ohlašují její konec, druzí prorokují nástup dalšího kola recese; zatímco jedni ordinují úsporná opatření, druzí radí utrácet a pumpovat do systému další peníze.

Teorie užitku

A to není všechno. Sedláček upozorňuje na nejasnosti i v základních ekonomických termínech. Klíčovým ekonomickým pojmem je užitek, ekonomie je přece věda o maximalizaci užitku. Ale co je to vlastně užitek? A které lidské činnosti lze do navyšování užitku zahrnout?

„Další slabinou pojmu užitek je, že v ekonomii nelze kontemplovat: *homo oeconomicus* není ani schopen si uvědomit úroveň svého užitku. Tu pozoruje, cítí pouze tehdy, když se mu užitek mění a zejména pokud se snižuje. Aktuální stav užitku si ovšem může uvědomit jen ten, kdo se dokáže zastavit na cestě a meditoval – což je přesně to, co ekonomie nezkoumá... Pokud má být ekonomie vědou o maximalizaci užitku, proč se nikdy nehovoří o spočinutí a umění reflexe? Vždyť vděčnost za to, co máme, sama o sobě užitek zvyšuje.“

Růst, růst, růst

Zaklínadlem moderní ekonomie se totiž stal růst. Ekonomie vychází z předpokladu, že lidské potřeby jsou neomezené; se situací, v níž jsou potřeby člověka satureovány, si neví rady. Ekonomie nezná spočinutí, uvědomění si dostatku. Neptá se, kam ekonomický růst vlastně spěje a jaký je jeho smysl. Otázka, zda ekonomický růst skutečně zvyšuje blahobyt člověka a zda větší bohatství přináší také více štěstí, by však pro člověka, a tedy i ekonomii, měla být zásadní.

„Tato krize totiž není jen ekonomická či spotřební. Je mnohem hlubší. Naší době chybí přiměřenost. Je třeba odvyknout si od spotřební drogy tak, jak si od ní odvyká závislý člověk. O tom, že to nebude snadné, nepanují žádné pochyby. Žili jsme příliš dlouho a beztrápně na dluh nejen finanční, ale i ekonomický, znevažována byla politická zodpovědnost a ke třetímu světu jsme se chovali až s příliš velkou dávkou krutého cynismu.“

Ekonomie a péče o duši

Specializace vědeckých disciplín přispěla k jejich nebývalému rozkvětu, v některých případech však zároveň dovedla vědce do slepé uličky. V procesu specializace si vybírám kousek reality, jenž chci studovat, ostatní zanedbávám. Každé zanedbání však představuje chybu, a i malá chyba může vést k fatálním omylům. Tak můžeme např. vidět biology, kteří považují embryo za pouhý výzkumný materiál a jeho zabití zdůvodňují potenciálním užitek pro člověka. A setkáváme se s řadou ekonomů, pro něž je člověk pouhou výrobní a spotřebitelskou jednotkou, jíž se manipuluje ve jménu růstu.

Ukazuje se, že ekonomické modely pracující s konstruktem *homo oeconomicus* jsou nepoužitelné. Ekonomie jakožto správa domova nemůže fungovat, pokud se zaměřuje výhradně na hospodářství. Z jejího zorného pole nesmí ani na chvíli zmizet člověk a péče o lidskou duši. Neboť ekonomie bez teorie mravnosti a nauky o člověku je napůl slepá.

I za současné krize zůstává Sedláček optimistou. Zastává názor, že dnešní doba se vrací k člověku a s ní by měla i ekonomie. Přiklání se k předpovědi J. M. Keynesa, jíž v knize cituje: „Není daleko den, kdy ekonomické problémy ustoupí do pozadí, kam patří, a naše hlavy i srdce se budou znovu zabývat tím, co má skutečně smysl – otázkami života, lidských vztahů, stvoření, jednání a víry.“ Kéž by to byla pravda!

Dagmar Kopecká

Tomáš Sedláček: *Ekonomie dobra a zla. Po stopách lidského tázání od Gilgameše po finanční krizi*, nakl. 65. pole, Praha 2009

„Zdá se mi, že jsme dali příliš velkou roli právníkům a matematikům na úkor básníků a filosofů. Směnili jsme až příliš mnoho moudrosti za exaktnost, příliš mnoho lidskosti za matematizovatelnost. Připomíná to dopodrobna vystavenou slonovinovou věž, která však stojí na vratkém základu z písku.“

...

„Ekonomové by měli být pokorní. Nejsme architektky ekonomiky. Nikdy jsme ji nepostavili a ve skutečnosti jí ani hlubinně nerozumíme. Ekonomika existovala dávno před ekonomikou. Ekonomika je mystériem, spontánní tajemství a je zázrak, že funguje. Vždyť přece často nerozumíme ani sami sobě, nerozumíme svým pohnutkám a nevíme, proč se někdy cítíme bez zjevné příčiny dobře a někdy zle. Jak si pak můžeme činit nárok rozumět svému bližnímu? A jak pak chceme, ve své pošetilosti, pochopit fungování celé společnosti lidí?“

ROK KNĚŽÍ

Urbis et Orbis Decretum

Dekret o udělení odpustků během Roku kněží

O dar posvátných odpustků se obohacují zvláštní pobožnosti, které se budou konat během Roku kněží, vyhlášeného ke cti svatého Jana Marii Vianneye.

Den, v němž si připomeneme 150 let od zbožného odchodu do nebe svatého Jana Marii Vianneye, faráře z Arsu je významný. Svatý Jan Maria Vianney byl zde na zemi obdivuhodným příkladem praveho pastýře ve službě Kristova stáde.

Jeho příklad je vhodný k tomu, aby povzbuzoval věřící, a zejména kněze, k napodobování jeho ctností, proto Svatý otec Benedikt XVI. ustanovil, že se při této příležitosti bude slavit od 19. června 2009 do 19. června 2010 v celé církvi zvláštní Rok kněží, během něhož se budou kněží stále více upevňovat ve věrnosti Kristu zbožnými meditacemi, posvátnými úkony a dalšími vhodnými skutky.

Toto posvátné období bude zahájeno o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v den posvěcení kněží, kdy bude papež slavit nešpory před posvátnými relikvii svatého Jana Marii Vianneye, které do Říma přiveze biskup z Belley-Arsu. Svatý otec zakončí Rok kněží na náměstí sv. Petra v přítomnosti kněží z celého světa, kteří obnoví věrnost Kristu a pouť bratrství.

Kněží budou modlitbami a dobrými skutky usilovat o získání milosti od Nejvyššího a Věčného Kněze Krista k tomu, aby vyzářovali víru, naději a lásku i další ctnosti a ukazovali způsobem života i navenek, že se plně věnují duchovnímu dobru lidu; to církvi vždy velmi leželo na srdci.

K nejlepšímu dosažení vytouženého cíle velmi poslouží dar posvátných odpustků, který Apoštolská Penitenciárie tímto Dekretem, vydaným v souladu s přáním papeže, laskavě uděluje během Roku kněží:

Rok kněží, který papež Benedikt XVI. vyhlásil u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého faráře arského Jana Marii Vianneye na období od 19. června 2009 do 19. června 2010, je také příležitostí k získání odpustků. Dar posvátných odpustků uděluje Apoštolská penitenciárie Dekretem vydaným v souladu s přáním papeže, jenž byl zveřejněn dne 12. května 2009.

A. – Kněžím, kteří opravdově litují svých hříchů a kteří se v kterýkoliv den budou zbožně modlit alespoň ranní chvály nebo nešpory před Nejsvětější svátostí vystavenou k veřejné účtě nebo ve svatostánku a po příkladu svatého Jana Marii Vianneye se budou ochotně a velkoryse věnovat slavení svátostí, zejména svátosti smíření, budou v Bohu milostivě uděleny *plnomocné odpustky*, které budou moci získat i pro zemřelé spolubratry formou přímluvné modlitby, pokud v souladu s platnými předpisy přistoupí ke svatě zpovědi a ke svatému přijímání a pokud se pomodlí na úmysl Svatého otce.

Slavení Roku kněží má prohloubit vděčnost a zodpovědnost Církve za dar kněžství. K dosažení tohoto cíle lze využít také posvátných odpustků.

Kněžím budou mimoto uděleny *časťné odpustky*, které budou moci získat i pro zemřelé spolubratry, kdykoli se zbožně pomodlí řádně schválené modlitby pro vedení svatého života a pro svatě plnění úřadů, které jim byly svěřeny.

B. – Všem věřícím, kteří opravdově litují svých hříchů, v kostele nebo kapli se zbožně účastní mše svaté a obětu-

jí za kněze církve modlitby Ježíši Kristu, Nejvyššímu a Věčnému Knězi, a jakýkoliv dobrý skutek, učiněný v ten den, aby je posvětil a přetvořil podle svého srdce, budou uděleny *plnomocné odpustky*, pokud se vyznali ze svých hříchů ve svátosti smíření a pomodlili se na úmysl Svatého otce: v den zahájení a zakončení Roku kněží, v den 150. výročí zbožného odchodu svatého Jana Marii Vianneye, dále pak první čtvrtek v měsíci nebo v jiný den stanovený místními ordináři ve prospěch věřících.

Bylo by velmi vhodné, aby v katedrálních a farních kostelích kněží, pověřeni pastorační, vedli tyto pobožnosti, slavili mši svatou a zpovídali věřící.

Starým a nemocným lidem a všem, kteří z oprávněných důvodů nemohou vycházet z domova, s duší zbavenou jakéhokoliv hříchů a s úmyslem splnit tři obvyklé podmínky, jakmile to bude možné, budou rovněž uděleny *plnomocné odpustky* v jejich vlastním domě nebo tam, kde kvůli okolnostem budou, ve výše uvedených dnech, pokud se pomodlí za posvěcení kněží a v důvěře obětují své nemoci a životní obtíže Bohu skrze Marii, Královnu apoštolů.

Konečně *časťné odpustky* budou uděleny všem věřícím, kdykoli se zbožně pomodlí pětkrát *Otčenáš, Zdravas Maria* a *Sláva Otci* nebo jinou schválenou modlitbu ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova za to, aby byli kněží zachováni v čistotě a svatosti života.

Tento Dekret platí po celou dobu trvání Roku kněží. Jakékoliv opačné ustanovení není překážkou.

Vydáno v Římě, v sídle Apoštolské penitenciárie dne 25. dubna, o svátku svatého Marka, evangelisty, léta od Vtělení Páně 2009.

kard. James Francis Stafford,
vrchní penitenciář
+ Gianfranco Girotti, O.F.M.Conv.,
titulární biskup z Mety, regent
<http://tisk.cirkev.cz>

VĚROUČNÉ OTÁZKY

Odpustky

Teorie a praxe ve světle současných církevních dokumentů

Když se zeptáme dnešního praktikujícího katolíka na obsah pojmu odpustek a na odpustkovou praxi v Církvi, dostane se nám řada mnohdy rozporuplných odpovědí. Na jedné straně stojí názor, že odpustky jsou již zastaralé a po II. vatikánském koncilu snad i zrušené. Na opačném pólu pak jsou ti, kteří v období kolem Dušiček pořádají zběsilé hony za odpustky, kterými chtějí pomoci svým blízkým a známým, na něž si po celý rok ani nevzpomenou, aby jim ukrátili jejich pobyt v očistci. Tato optika pohledu na odpustky ovšem svědčí spíše o nedostatcích v našich znalostech učení Církve a v nedokonalém pochopení jak odpustků samotných, tak i celé odpustkové praxe. Podívejme se proto ve stručnosti na odpustky ve světle současných církevních dokumentů.

Vznik a vývoj odpustkové praxe

Praxe a učení o odpustcích vznikly v západní Církvi teprve počátkem XI. století, ale kořeny mají v dějinách svátosti pokání již v prvním tisíciletí. Božským odpuštěním viny jsou sice odpuštěny věčné tresty, nejsou ale nutně odstraněny její časné následky, jak nás poučuje i apoštol Pavel – „vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně“ (1 Kor 5,5). Tyto následky vin a hříchů musí být odčiňovány pokáním. Při tom může také účinně pomoci církev, která je solidárním společenstvím, v němž existuje vzájemné sdílení viny a milosti. Ve společenství svatých totiž existuje mezi věřícími, kteří již dosáhli nebeské vlasti nebo kteří odpykávají své viny v očistci nebo kteří ještě putují po této zemi, trvalé pouto lásky a vzá-

Modlitba růžence je příležitostí k získání plnomocného nebo částečného odpustku

jenná bohatá výměna všech dober. Při této obdivuhodné výměně svatost jednoho prospívá druhým a zdaleka přesahuje škodu, kterou hřích jednoho mohl způsobit ostatním, protože „Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním“ (1 Kor 12,24-26). Odpustky v dějinách, ale i v dnešní době, jsou předmětem mnohých nedorozumění. Snad k tomu poněkud přispívá i nevhodný tradiční český výraz, který je zavádějící-

Společenství svatých je vnitřní a vzájemnou výměnou pomoci, odčiňování, modliteb a milosti mezi věřícími, ať už se nacházejí v nebi, nebo v očistcovém ohni, nebo jsou ještě poutníky na této zemi: všichni společně vytvářejí jedinou obec, jejíž hlavou je Kristus a jejíž duší je láska. (Lev XIII., *Mirae caritatis*)

cí. Odpustky nejsou odpuštěním hříchů, ale nahrazením časných trestů za již odpuštěné hříchy a nemohou se nikdy vztahovat k nějakým hříchům v budoucnosti. K správnému chápání odpustků významně přispělo učení sv. Tomáše Akvinského, který vidí pramen jejich udělování v „pokladu Církve“. Ten si ovšem nemůžeme představit jako nějaké nahromadění hmotných statků, jež by Církev nashromáždila během staletí, ale jde o nekonečnou hodnotu Kristových zásluh a smírných skutků, které byly obětovány, aby celé lidstvo bylo osvobozeno od hříchu a dosáhlo věčné spásy. Od XIII. století se odpustky oddělují od svátosti pokání a jejich udělování je vyhrazeno papežům. Odpustky byly vždy duchovní záležitostí patřící mezi svátostiny. Snad byly kdysi snižovány či degradovány tím, že mezi podmínkami pro jejich přijetí byl nevhodný způsob náhrady za časné tresty (poskytnutí daru na nějaký účel), a tak mohl vzniknout dojem uplatňování jakéhosi tržního principu v této oblasti. Ovšem již reformy provedené před staletími těmto zvyklostem učinily konec. Tak proti těm, kdo odpustky odmítali, defino-

VĚROUČNÉ OTÁZKY

Také slavením pobožnosti křížové cesty lze získat plnomocné odpustky

je již Tridentický koncil roku 1563, že „požehnané používání odpustků je třeba ponechat, církev má právo je propůjčovat, ovšem zlořády (v jejich udělování) musejí být odstraněny“ (DS 1835). Také řada současných církevních dokumentů věnuje pozornost odpustkům. Kromě Kodexu kanonického práva je to Apoštolská konstituce Pavla VI., *Indulgentiarum doctrina*, dále Nová příručka o odpustcích vydaná Svatým Stolicem 29. června 1968 a také Katechismus katolické církve, který o odpustcích mimo jiné píše: „Odpustky se získávají prostřednictvím Církve, která na základě moci svazovat a rozsvazovat, udělené Ježíšem Kristem, zasahuje ve prospěch určitého křesťana a otevírá mu poklad zásluh Krista i svatých, aby dosáhl od Otce milosrdenství prominutí časných trestů za své hříchy. Tímto způsobem Církev nechce pouze poskytnout tomuto křesťanu pomoc, nýbrž touží ho i pobídnout, aby konal skutky zbožnosti, pokání a lásky.“

Co jsou to odpustky?

Odpustky (latinsky *indulgentiae*) jsou prominutí časných trestů před Bohem za hříchy, jejichž vina a s ní související věčné tresty již byly odpuštěny. Je to odpuštění, které může náležitě připravený věřící obdržet prostřednictvím Církve. Podle toho, odpuštějí-li všechny časné tresty, nebo

jen část, rozlišují se odpustky na úplné a částečné. Každý věřící při tom může získat tyto odpustky buď sám pro sebe, nebo pro zemřelé na způsob přímlyvy. Udělení částečného odpustku se již dnes neoznačuje dny nebo roky, ale znamená, že věřící, který s kajícím srdcem vykoná skutek obdařený částečným odpustkem, dostane z moci Církve navíc stejný díl odpuštění časného trestu, který již dosáhl samotným tímto činem. Znamená to tedy, že „podíl odpuštění je zdvojnásoben“.

Jednorozený Boží Syn obstaral bojující Církvi poklad a svěřil ho Petrovi a jeho nástupcům, svým zástupcům na zemi, aby ho rozdělovali věřícím pro jejich spásu. Další vzrůst tohoto pokladu představují zásluhy Matky Boží a všech vyvolených. (Klement VI., *Unigenitus Dei Filius*)

K tomu, aby byl někdo způsobilý získat odpustky, musí být pokřtěný, neexkomunikovaný a ve stavu milosti. K tomu, aby způsobilý člověk odpustky získal, musí mít úmysl je získat a musí splnit uložené skutky v předepsané době a stanoveným způsobem.

Odpustky a zemřelí

Svatý Tomáš Akvinský píše: „Ti, kteří jsou v očistci, přestože jsou výše než my pro svoji neschopnost konat hřích, jsou pod námi v trestech, které trpí, a podle toho nejsou v takovém stavu, aby se za nás modlili, ale naopak, aby se za ně konaly modlitby.“ Církev zná jen jeden způsob spojení s dušemi v očistci a tím jsou naše přímlyvy a modlitby za ně. Církev tak již od prvních dob křesťanství uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela za ně eucharistickou obět. V tomto kontextu také doporučuje odpustky a kající skutky za zemřelé. Proto můžeme číst i dnes v Katechismu katolické církve: „Protože zemřelí věřící, kteří se očisťují, jsou také členy téhož společenství svatých, můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáváme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů, které si zasloužili za své hříchy.“ Zcela logicky lze předpokládat, že každá duše osvobozená z očistce v okamžiku vstupu do Církve oslavené bude pamatovat i na ty, kteří přispěli ke zkrácení jejich časných očistcových trestů.

Odpustky jako šance

Odpustky jsou šancí v prostoru vytváření křesťanského života, jsou pomocí k tomu, abychom překonali následky hříchů – časné tresty. Tyto tresty nelze ale chápat jako Bohem uložená trestní opatření a sankce, ale jako následky hříchu, které působí utrpení, jako poruchy v hříšníku samotném a v jeho vztazích k okolí, které božským odpuštěním nejsou jednorázově odstraněny. Odpustek není snadnější cestou k plnému překonání následků hříchů, je ale v případě jeho správného pochopení a užívání podanou rukou, kterou nám Církev chce pomoci dojít ke křesťanské plnosti.

P. Pavel Konzbul
převzato z časopisu Amen 11/1997

Doporučená literatura:
P. Winfrid Herbst S.D.S: *Nové předpisy o odpustcích, Řád 1992*
Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995, par. 1471–1479
Enchiridion odpustků. Předpisy a ustanovení o odpustcích, MCM 2000

VĚROUČNÉ OTÁZKY

Jak získat plnomocné odpustky

Pokud jde o plnomocné odpustky, jejich počet byl omezen, aby si jich věřící více vážili a také aby je získávali s větší připraveností. Plnomocný odpustek můžeme nyní získat jen jednou denně. Výjimkou jsou ti, kteří jsou v nebezpečí smrti. Je mnoho modliteb a dobrých skutků, se kterými jsou spojené plnomocné odpustky. Jsou uvedeny v *Enchiridionu odpustků*. Zde uvádíme pro ilustraci některé z nich. Plnomocný odpustek je nám ku příkladu udělen, když:

- nejméně půl hodiny rozjímáme Písmo svaté s náležitou úctou k Božímu slovu;
- se pomodlíme růženec v kostele, ve veřejné oratoři, v řeholním společenství, v rodině nebo v jiném společenství; růženec je třeba modlit se nepřetržitě, bez přerušení;
- přijmeme požehnání papeže městu a světu (*Urbi et orbi*) a to i prostřednictvím rozhlasu;
- se účastníme nejméně třídních exercicií;
- navštívíme v době od 1. do 8. listopadu hřbitov a pomodlíme se za duše v očistci;
- zbožně navštívíme řeholní kostel či oratoř na svátek jejich svatého zakladatele;
- zbožně vykonáme křížovou cestu; na místech zastavení rozjímáme o utrpení a smrti Krista;
- se během liturgie o Velkém pátku zbožně účastníme adorace kříže;
- zbožně používáme předmětu posvěceného papežem nebo biskupem; tento plnomocný odpustek může být získán jen

na svátek svatých apoštolů Petra a Pavla a věřící musí připojit vyznání víry;

- vykonáme nejméně půl hodinovou adoraci před Nejsvětější Svátostí;
- se zbožně účastníme eucharistického průvodu;
- navštívíme farní kostel o poutním svátku nebo druhého srpna (Porciunkula);
- poprvé přistoupíme ke stolu Páně nebo jsme zbožně přítomni prvnímu svatému přijímání jiných věřících;
- obnovíme křestní slib použitím jakékoli obvyklé formule během oslavy velikonoční vigilie nebo při výročí našeho křtu;
- se pomodlíme hymnus *Akathistos* nebo oficiem *Paraclisis* (modlitby východních církví) v kostele či kapli, v řeholní komunitě nebo ve společenství věřících.

K získání plnomocného odpustku je nutné splnit čtyři podmínky: vykonání skutku, s kterým je spojen odpustek, přijetí svátosti smíření, eucharistické přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce (např. recitace jednoho Otčenáše a jednoho Zdrávasu). Navíc je požadováno, aby se nelnulo ke hříchu, a to ani všednímu. Podmínky zpovědi, přijímání a modlitby na úmysl papeže mohou být splněny i několik dní před nebo po vykonání předepsaného skutku. Pro získání několika plnomocných odpustků v různých dnech stačí jedna zpověď. (Doporučuje se, aby její přijetí nebylo více než před dvěma týdny.) Kdo se úplně nezbavil záliby v hříchu nebo plně nesplnil uvedené podmínky, získává odpustek pouze částečný.

Jak získat částečné odpustky

Částečný odpustek můžeme získat, když při konání svých běžných denních povinností a při snášení životních břemen obrátíme svou mysl k Bohu a v důvěře přidáme „střelnou modlitbu“. Dále, když s milosrdným srdcem a oživení duchem víry pomůžeme službou našim bližním, kteří jsou v nouzi, nebo když se v kajícím duchu zdržíme něčeho, co nám je dovolené a příjemné. Částečný odpustek tak lze získat vícekrát za den. Mezi velké množství modliteb a skutků spojených s částečným odpustkem patří ku příkla-

du: modlitba *Magnificat*, recitace Apoštolského vyznání víry, učení nebo studium křesťanské nauky, účast na rekolekci, pozorná přítomnost při kázání, modlitba Anděl Páně, recitace ranních nebo večerních chval, zbožné použití předmětu posvěceného knězem, modlitba *Salve Regina*, návštěva hřbitova a modlitba za zesnulé atd. Pokud je odpustek vázán na posvěcený předmět, zaniká v případě, že je tento předmět zcela obnošen nebo prodán. Nezanikne ovšem, pokud předmět někomu darujeme.

Růženec a odpustky

Plnomocný odpustek se uděluje věřícímu, který se zbožně modlí růženec, a to v kostele či v kapli, v rodině, v řeholní komunitě, v asociaci věřících a obecně tehdy, když se více věřících shromáždí za nějakým čestným účelem; a dále věřícímu, který se zbožně připojuje k recitaci této modlitby, když se jí modlí nejvyšší velekněz; věřící se může připojit k této modlitbě prostřednictvím televizního nebo rozhlasového přenosu.

V ostatních případech se jedná o částečný odpustek.

Platí následující pravidla:

- postačuje recitace jedné třetiny, těchto pět desátek je však třeba recitovat bez přerušení;*
- k ústní modlitbě je nutno připojit zbožné rozjímání příslušných tajemství;*
- při veřejné recitaci je třeba jednotlivá tajemství vyslovovat podle schváleného a platného místního obyčeje; při soukromé recitaci postačuje, když věřící připojuje k ústní modlitbě meditaci příslušných tajemství.*

NA ZÁVĚR

Poznámka k týdnu

Najde Evropa ještě vůli ke smyslu života?

Dočasný vzestup počtu narozených dětí, jak se zdá, končí. Ročníky narozené počátkem sedmdesátých let už „odrodily“ a dlouhodobé trendy budou pokračovat už bez jakýchkoli brzd. Znamená to méně dětí na rodinu, ale zato vzestup počtu dětí narozených mimo manželství, tedy do neúplné rodiny.

Přitom se dosud doslova ucpávají ústa všem, kdo si dovolí poukázat na to, že populační vývoj Evropy je hrozivý. Když na Prvním světovém kongresu rodin, který se konal v Praze roku 1997, doložil profesor Didier LeCaillon, že Evropě už od šedesátých let hrozila populační imploze, která v nejbližší době vyvrcholí, nezajímalo to česká média ani dost málo: výjimkou byl zsměšňující článek Radima Uzla v Rudém právu. Letos se konal už čtvrtý kongres rodin, tentokrát v Amsterdamu, a zde už došlo k fyzickým útokům: luza zdevastovala část budovy, kde se kongres konal.

Ani dnes, kdy se sociální systém evropských států už viditelně hroutí, se nálada v Evropě nemění. Tím méně u nás. Stačí číst reakce politiků a komentátorů na lidovecké návrhy pro-

Jen lidé, kteří mají svým dětem co předat, se z nich dokážou těšit. Jen lidé, kteří věří ve spásu jako konečný cíl života, mají i v pozemském životě odvahu do budoucnosti.

dinné politiky. Můžeme se dočíst a slyšet, že společnost nemá zájem na větším počtu dětí v rodině.

Nevůle křesťanské Evropy k dětem a její strach z vlastní budoucnosti je přitom rozhodujícím prvkem růstu islámské populace v evropských zemích: nelze vyčítat muslimům, že mají děti hodně – je naše chyba, že jich mají více než my.

Sebelepší rodinná politika tuto situaci nezmění. Motivace k zakládání větších rodin je primárně náboženská: jen lidé, kteří mají svým dětem co předat, se z nich dokážou těšit. Jen lidé, kteří věří ve spásu jako konečný cíl života, mají i v pozemském životě odvahu do budoucnosti. Vazba mezi rodinou a náboženstvím je nerozlučitelná: právě v rodině se náboženství předává a právě náboženství rodinu podporuje a chrání.

Říká se, že „i v katolických zemích je porodnost nízká“: to rozhodující však není konfese, ale intenzita náboženské praxe. Hodně dětí mají lidé praktikující, ne lidé nábožensky vlažní. To rozhodující kritérium by snad bylo možné nazvat „vůle ke smyslu života“.

Salcburský biskup a obhájce života Andreas Laun napsal: „Nikoli muslimové, nýbrž vlažní, lhostejní křesťané ohrožují Evropu. Přenechali moc liberálům a ateistům. Ti pak spustili proces umírání Evropy na blahobyť. Zejména katolíci se musejí probudit a dát Evropě, co potřebuje – změnu smýšlení skrze novou evangelizaci. Teprve pak mohou politici přicházet s vhodnými propopulačními opatřeními.“

Michaela Freiová

Liturgická čtení

20. 9. Neděle Mdr 2,12a.17–20, Žl 54, Jak 3,16 – 4,3, Mk 9,30–37

25. neděle v mezidobí

21. 9. Pondělí Ef 4,1–7.11–13, Žl 19, Mt 9,9–13

Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

22. 9. Úterý Ezd 6,7–8,12b.14–20, Žl 122, Lk 8,19–21

sv. Mořic a druhové

23. 9. Středa Ezd 9,5–9, Tob 13, Lk 9,1–6

sv. Pio z Pietrelciny

24. 9. Čtvrtek Ag 1,1–8, Žl 149, Lk 9,7–9

sv. Gerard (Jaromír)

25. 9. Pátek Ag 1,15b – 2,9, Žl 43, Lk 9,18–22

sv. Kleofáš

26. 9. Sobota Zach 2,5–9.14–15a, Jer 31, Lk 9,43b–45

sv. Kosma a Damián

RC MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 465 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.